

Azam története

Azam Khan vagyok, 1971-ben születtem Afganisztán Laghman nevű tartományában. 1979-ben az oroszok megtámadták a hazámat, és a családomnak el kellett menekülnie. A menekülés Pakisztánba nagyon nagy megpróbáltatást jelentett. 25-en menekültünk el, s miután két napja úton voltunk, nem volt mit ennünk, majd éhen haltunk. Az oroszok visszavonultak, az országban fosztogattak, az időjárás viszontagságos volt, nappal tűzött a nap, éjjel majd megfagytunk. Egyszer ellenőrzés céljából megállítottak az orosz katonák. Minket megverték, a nőket és a lányokat zaklatták. A menekülésünk során két kisgyerek és egy idős ember meghalt. Ismeretlen helyen, útközben temettük el őket.



Miután átléptük a határt, a pakisztáni biztonsági erők a jalozai menekülttáborba vittek bennünket. [Megjegyzés: A Jalozai ENSZ menekülttábor a 80-as években épült, 2007-ben több mint 100 000 lakója volt]. Az egész családot egy kis sátorban helyezték el. De itt sem volt sokkal jobb az életünk. Alig volt mit ennünk, és a tiszta ivóvíz is ritka kincsnek számított. Egy idő után elhagytuk a tábort és Swabiba, egy Khyber Pakhtunkhwa-i kisvárosba költöztünk. Itt a családom kecske- és birkapásztorkodásba kezdett. Ma is ezzel foglalkozunk. 2006-ban hivatalosan is elismerték, hogy Pakisztánban élő afgán állampolgárok vagyunk. Ez azt jelenti, hogy ezután hivatalosan is igényelhetek helyi és nemzetközi segílyt.

Úgy éreztem, szívesen látnak Pakisztánban. A lakosság nagy része támogatott minket és tisztelettel bánt velünk. Ennek ellenére még 30 év után is menekülnék érzem itt magam. Nincs saját házam, csak bérlő vagyok. Nagyon vágyom arra, hogy visszatérhessek a saját hazámba. De ha az afganisztáni helyzetet nézem, azt látom, hogy az most még annál is rosszabb, mint mikor elmenekültünk. Ezért szeretnék inkább itt maradni addig, amíg a helyzet megint rendeződik.